

« Πόσον ὀδυνηρὰ εἶναι ἡ ἐξορία ! » στενάζουσα εἶπεν ἡ Κό-
υσα.

« Καὶ δι' ἐμέ πόσον γλυκεῖα ! » ἀπήντησεν ὁ Ἰερώνυμος.

« Δικαί ; »

« Μήπως δὲν μ' ἐσχέτισεν μετὰ τῆς ὠραιότητας γυναικὸς
τῆς ὑψηλίου ; Κυρία, ἐάν ποτε εὐδαίμονες ἡμέραι ἀνατείλωσι
ἐν ἐμέ, ἐλπίζω ὅτι θέλετε ἐπιτρέψει τὴν ἀνανέωσιν τῆς γνωρι-
ας ταύτης. »

« Ὅτ' καυχῶμαι πάντοτε διὰ τὴν φιλίαν σας, Κύριε Βερκούρ.
Ἐάν ποτε ἔλθῃ τις ὁμιλῶν μεθ' ὑμῶν τὰ προτερήματα καὶ
τὴν μεγαλοφυΐαν σας, τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτήρος καὶ τὸν
καρμὺν τῆς γεννήσεως. »

« Ἐπαινοὶ παρὰ τοιούτων χειλέων εἶναι ἀληθῶς πολύτιμοι.
ὁμῶς ὅτι ὑπερβαίνουν τὴν ἀξίαν μου. Ἀλλὰ θέλω
ἀπολαύσασθαι καὶ καταστῶ ἄξιος τῆς φιλίας σας. »

« Τῆς ἀξίας ταύτης ἔχω ἤδη τὴν μαρτυρίαν τῶν ιδίων μου
ἐπαιτήσεων. Φέρετε ἐπὶ τῆς ὑφρῦος ὑμῶν, κύριε Βερκούρ, τὸν τύ-
πον καὶ τὰ ἔχνη ὑψηλόφρονος καρδίας. »

« Κυρία, μὲ τιμᾶται ὑπερβαλλόντως. »

« Ἡ ἐξορία, ὡς τὸ ναυάγιον, ταχέως καθιστᾷ φίλους τοὺς ἀ-
γνώστους μεταξὺ ὧν. Μολονότι γνωρίζομεθα πρὸ ὀλίγων ὥ-
ρων, φαίνεται ὥστε αἰὼν παρῆλθεν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμῶν συν-
τμήσεως, διότι γνωρίζομεν ἀλλήλους. »

« Προσείπατε τὴν παρατήρησιν, ἣν ὅτ' ἐποιοῦν, ἐάν τὸ ἐτόλ-
μῃ. »

« Τὶ πλῆθος σήμερον εἰς τὸν κῆπον ! »

« Πολύ. »

« Θαυμάζεται τὸν ἀγγλικὸν λαόν ; »

« Εἶμαι ἐξοριστὴς. » (Ἀνύψωσε τοὺς ὤμους).

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κύριος ἐρ' ἀμαξίας ἀραιρέσας τὸν πῖλον
παρέτασε τὴν κόμισσάν. καὶ κυρία τις παρ' αὐτῷ τῇ ἔπειθε
ἀπείστατον ἀσπασμὸν διὰ τῆς χειρός.

« Καὶ τίνας οἱ φίλοι ὑμῶν—ἐάν μὴ ᾔνε αὐθάδης ἡ ἐρώτησις ; »